

eneste æret Medlem i denne Sal, som ikke har mødt en lignende Udtalelse det ene eller det andet Sted. Fra socialdemokratisk og radikal Side har man paastaet dette saa længe, at man utvivlsomt til sidst selv tror paa det, og jeg synes derfor, der kan være god Grund for det konservative Folkeparti til at ride Linierne op for, hvad vi lovede Vælgerne ved Valget i 1920. Jeg maa maaske straks sige, at det eneste Bevis, man fra radikal og socialdemokratisk Side plejer at føre i Marken, naar man siger, at vi lovede gyldne Tider, det er Venstremanden, Bogtrykker Langkjærs Ord om, at nu skulde der følge 7 fede Aar efter de 7 magre. Nu kan ingen jo være i Tvivl om, at Bogtrykker Langkjær, som Arbejdsgiverforeningens Formand i særlig Grad har tænkt paa sit specielle Omraade: at der efter de 7 magre Aar, hvor der var overmaade vanskelige Tider i Forholdet mellem Arbejdere og Arbejdsgivere, skulde følge bedre Tider; der kan neppe være Tvivl om, at det er dette, han har tænkt paa, og hvis man begrænser det hertil, vil man i Virkeligheden ogsaa se, at han har faaet Ret.

Men er det nu rigtigt, som det er hævdet, at vi fra det konservative Folkepartis Side lovede Vælgerne Guld og grønne Skove? Det er jo saaledes, at Valgkampen begynder et Aar i Forvejen, og Finanslovbehandlingen nu har da ogsaa været Indledning til Valget i 1924. Jeg ønsker derfor at fremdrage en enkelt Udtalelse fra det konservative Folkepartis Side ved Finanslovbehandlingen i 1919, den, der kom før de mange Valgslag i 1920. Jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse citere en enkelt Udtalelse, og jeg beder straks om Tilladelse til at citere enkelte andre. I 1919 foreslog det konservative Folkepartis Ordfører, daværende Folketingsmand Johan Knudsen, at der skulde nedsættes en Kommission til Under søgelse af baade Statens og Samfundets økonomiske Forhold; og han udtalte da følgende: „Danmarks økonomiske Fremtid er saa truet, at vi maa, synes det os, være forpligtede til at søge af den Bistand, vi kan skaffe os i vor Overvejelse af, hvorledes det vil være muligt at komme ud af en finansiel Situation, der under visse Omstændigheder vil kunne føre til en Katastrofe“. Jeg synes ikke godt, det kunde

siges stærkere, at Fremtiden vilde blive overmaade mørk finansielt set.

Det var, hvad der lød fra det konservative Folkepartis Side i 1919, og hvis ærede Medlemmer vil gennemgaa, hvad vi for vort Vedkommende harsagt ved Valgene i 1920, vil man se, at vi saa langt fra lovede Guld og grønne Skove, at vi tværtimod i vore Valgopraab inden April-Valget, inden Juli-Valget og inden September-Valget Gang paa Gang pegede paa, at Tiderne vilde blive vanskelige. I April sagde vi: „Derimod vil det endnu være muligt, om end kun med de største Anstrengelser, at bøde paa alle de Brist og Onder, som er Følgerne af Ministeriets Zahles udelige, kortsynede og ødsle Indenrigsstyre“. Vi sagde noget lignende inden Juli-Valget, og ved det for de økonomiske Spørgsmaal afgørende Valg i September sagde vi: „Dette Lovgivningsarbejde“ — nemlig angaaende de økonomiske Forhold — „kommer til at foregaa under de vanskeligste Vilkaar. Danmark har vel været forskaanet for Krigens Rædsler, ja, uventet Rigdom er endog under Verdenskrigen strømmet ind i vort Land, men alligevel staar vort Samfund nu midt oppe i en haard økonomisk Krise, der beror paa den bristende Ligevægt mellem Forbrug og Produktion og giver sig Udtryk i vor Valutas stærkt synkende Verdensværdi. Det forekommer mig, at et Parti ikke stærkere kan pege paa, at vore økonomiske Forhold vil blive vanskelige, og jeg kan tilføje, at paa en lignende Linie gik Venstre til Valg.

Hvad beskæftigede de daværende Regeringspartier, den nuværende Opposition, sig derimod med i Samlingen 1919—20? Ja, man havde saa overmaade travlt f. Eks. med Lütken-Affæren, man havde her i Tinget travlt med at faa gennemført en Grundlov, som kunde forhale den Afgørelse, som stod for, man havde, da man endelig langt om længe havde fremsat Valglovsforslaget, travlt med at diskutere en Valglov, som man maatte vide var uigennemførlig. Fra radikal og socialdemokratisk Side lød sandelig ingen Varsler om haarde Tider. De Varsler, der lød fra radikal og socialdemokratisk Side — jeg skal senere vende tilbage til dem —, sagde noget ganske andet.

Men inden jeg gaar over hertil, ønsker jeg at sige nogle Ord om, hvordan Stil-